

Datum van inontvangstneming : 12/02/2018

Zaak C-1/18

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

2 januari 2018

Verwijzende rechter:

Augstākā tiesa (hoogste rechterlijke instantie, Letland)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

15 december 2017

Rekwirant:

Oriola Rīga SIA

Andere partij in de procedure in hogere voorziening:

Valsts ieņēmumu dienests

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Hogere voorziening in een administratieve zaak waarin Oriola Rīga SIA (hierna: „verzoekster in eerste aanleg”) heeft verzocht om nietigverklaring van de beslissing van de Valsts ieņēmumu dienests (belastingdienst, Letland; hierna: „VID”) van 20 mei 2011 (hierna: „bestreden beslissing”), waarbij verzoekster in eerste aanleg bij de berekening van de douanewaarde van volgens een consignatieovereenkomst in Letland ingevoerde geneesmiddelen een naheffing inzake de belasting over de toegevoegde waarde alsook vertragingsrente en een geldboete is opgelegd.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek

De verwijzende rechter verzoekt krachtens artikel 267 VWEU om uitlegging van artikel 30 van het douanewetboek en van de artikelen 151 en 152 van de uitvoeringsverordening, teneinde te vernemen:

- met welke factoren rekening moet worden gehouden om met toepassing van artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek te bepalen welke goederen „voor de berekening van de douanewaarde van de ingevoerde geneesmiddelen als soortgelijke goederen” moeten worden aangemerkt;
- of bij de berekening van de douanewaarde van de ingevoerde geneesmiddelen volgens artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek (beginsel van de prijs per eenheid) de in artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening vastgestelde termijn van negentig dagen (na invoer van de desbetreffende goederen) op soepele wijze kan worden toegepast;
- of, indien de hierboven genoemde termijn van negentig dagen inderdaad flexibel kan worden toegepast, de voorkeur moet worden gegeven aan gegevens betreffende transacties met andere (identieke of soortgelijke) goederen die plaatsvinden op de vroegste datum na de invoer van de goederen waarvan de waarde moet worden bepaald, dan wel juist aan gegevens over transacties die weliswaar later dan die datum zijn verricht maar die specifiek betrekking hebben op de ingevoerde goederen;
- of bij de berekening van de douanewaarde van de ingevoerde geneesmiddelen met toepassing van artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek rekening moet worden gehouden met toegestane prijskortingen.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet er bij de invoer van geneesmiddelen voor de berekening van de douanewaarde van de ingevoerde goederen met toepassing van artikel 30, lid 2, onder b), van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek en artikel 151, lid 4, van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek, van worden uitgegaan dat als soortgelijke goederen moeten worden beschouwd geneesmiddelen die dezelfde (of een soortgelijke) werkzame stof bevatten in dezelfde (of een soortgelijke) hoeveelheid, of moet bij de identificatie van soortgelijke goederen ook rekening worden gehouden met de marktpositie, dat wil zeggen met de populariteit van en de vraag naar het desbetreffende geneesmiddel en de fabrikant ervan?
- 2) Kan de in artikel 152, lid 1 onder b), van verordening nr. 2454/93 [...] [uitvoeringsverordening] vastgestelde termijn van negentig dagen op soepele wijze worden toegepast wanneer de douanewaarde van de ingevoerde goederen wordt vastgesteld volgens artikel 30, lid 2, onder c), van verordening nr. 2913/92 [...] [communautair douanewetboek]?

- 3) Indien de voornoemde termijn op soepele wijze kan worden toegepast, moet dan voorrang worden gegeven aan gegevens betreffende transacties die zijn verricht op een tijdstip dat de invoer van de goederen waarvan de waarde moet worden bepaald dichter benadert en die betrekking hebben op identieke of soortgelijke goederen die in voldoende hoeveelheden worden verkocht om de prijs per eenheid te kunnen bepalen, dan wel aan transacties die weliswaar verderaf liggen maar die specifiek betrekking hebben op de ingevoerde goederen?
- 4) Moeten bij de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen met toepassing van artikel 30, lid 2, onder c), van verordening nr. 2913/92 [...] [communautair douanewetboek] de toegekende kortingen die tot de reële prijs hebben geleid waartegen de goederen daadwerkelijk zijn verkocht, in aanmerking worden genomen?

Aangevoerde bepalingen van het Unierecht

Verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1992, L 302, blz. 1; hierna: „douanewetboek”), en met name de artikelen 29 tot en met 31 ervan.

Verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 houdende vaststelling van enkele bepalingen ter uitvoering van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad tot vaststelling van het communautair douanewetboek (PB 1993, L 253, blz. 1; hierna: „uitvoeringsverordening”), en met name de artikelen 151 en 152 ervan.

Arrest van het Hof van Justitie van 9 maart 2017, ANAFE (C-173/15, EU:C:2017:195), punt 30.

Arrest van het Hof van Justitie van 28 februari 2008, Carboni e derivati Srl (C-263/06, EU:C:2008:128), punt 58.

Korte beschrijving van de feiten en het geding

1. In 2005 hebben verzoekster in eerste aanleg en de Indiase onderneming Ranbaxy Laboratories Ltd (hierna: „Ranbaxy Laboratories”) een consignatieovereenkomst gesloten op grond waarvan verzoekster aan deze laatste consignatiediensten moest verlenen in Letland, waaronder de beschikbaarstelling van opslagruimten voor goederen en de verlening van diensten om de bestellingen van de klanten met wie Ranbaxy Laboratories samenwerkte, te verwerken (hierna: „consignatieovereenkomst”).
2. Overeenkomstig de consignatieovereenkomst voerde verzoekster in eerste aanleg de goederen (geneesmiddelen) in Letland in voor het vrije verkeer. Bij de plaatsing van de goederen onder een douaneregeling gaf zij op de douaneaangiften

aan zowel de geadresseerde als de aangever te zijn. Zij berekende de douanewaarde van de ingevoerde goederen volgens de in artikel 29, lid 1, van het douanewetboek beschreven methode voor de vaststelling van de transactiewaarde en gebruikte daarvoor *pro-forma*facturen die door Ranbaxy Laboratories voor douanedoelinden waren opgesteld en bij de douane waren aangeboden en waarop het soort ingevoerde goederen, het artikel, de werkelijke marktprijs per eenheid en de totale prijs werden vermeld.

3. In overeenstemming met de consignatieovereenkomst bewaarde verzoekster in eerste aanleg de ingevoerde goederen, die eigendom waren van Ranbaxy Laboratories, tot deze verkocht werden aan de klanten, in haar opslagruimte. Aan wie de ingevoerde goederen werden verkocht, onder welke verkoopvoorwaarden en tegen welke verkoopprijs dat gebeurde en welke kortingen daarbij werden toegepast, werd door Ranbaxy Laboratories vastgelegd in door haar met haar klanten gesloten verkoopovereenkomsten. Die verkoopovereenkomsten waren vertrouwelijk en verzoekster in eerste aanleg beschikte er niet over. Haar taak bestond erin de bestellingen van de klanten van Ranbaxy Laboratories te ontvangen en te verwerken volgens de instructies van deze laatste. Bij de verwerking van de bestellingen van de klanten van Ranbaxy Laboratories vulde verzoekster in eerste aanleg op de ontvangstbewijzen (facturen) de verkoopprijs van de goederen in die Ranbaxy Laboratories haar had doorgegeven door haar een goedgekeurde *pro forma*-bestelling te doen toekomen.
4. In de consignatieovereenkomst was bepaald dat de goederen waarvan de houdbaarheidsdatum het snelst zou verstrijken, eerst moesten worden verkocht, waardoor de tijd die verstreek tussen de invoer en de verkoop van de goederen kon oplopen tot meerdere maanden. De waarde van de desbetreffende goederen bij verkoop kon bijgevolg verschillen van de marktwaarde bij invoer. Voorts werd de verkoopprijs van de goederen beïnvloed door de kortingen die Ranbaxy Laboratories toekende aan haar klanten.
5. Na de verkoop van de goederen stelde Ranbaxy Laboratories nieuwe facturen op aan het adres van verzoekster in eerste aanleg voor de goederen die tijdens de betrokken periode waren verkocht, waarop de aantallen en de prijs van de verkochte goederen overeenkwamen met die op de facturen die verzoekster in eerste aanleg voor de klanten van Ranbaxy Laboratories volgens de instructies van deze laatste had opgesteld. De bemiddelingsvergoeding van verzoekster in eerste aanleg was vastgesteld op 2,75 %.
6. In 2010 en 2011 onderwierp de VID verzoekster in eerste aanleg aan douaneinspecties en andere belastingcontroles voor de periode 2008-2010. Bij de controle werd verzoekster in eerste aanleg verzocht om overlegging van alle documenten waarover zij met betrekking tot de invoer in Letland van geneesmiddelen van Ranbaxy Laboratories en de verkoop ervan aan klanten van deze onderneming beschikte.

7. Bij de bestreden beslissing legde de VID verzoekster in eerste aanleg betaling van een toeslag op (belasting over de toegevoegde waarde, vertragingsrente en geldboete) voor de goederen die waren ingevoerd in de periode van 1 februari 2008 tot en met 31 augustus 2010 (hierna: „betwiste goederen”). In de bestreden beslissing werd geoordeeld dat de waarde van de betwiste goederen moest worden vastgesteld overeenkomstig artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek, aan de hand van de informatie over de verkoop (soort goederen, artikel, prijs per eenheid en totaalprijs) die vermeld stond op de facturen die Ranbaxy Laboratories na verkoop van deze goederen aan de klanten van Ranbaxy Laboratories had opgesteld voor verzoekster in eerste aanleg. In de bestreden beslissing werd eveneens vastgesteld dat de verkoopprijs van de betwiste goederen die op de genoemde facturen was vermeld, in aanmerking moest worden genomen zonder dat rekening werd gehouden met de kortingen die Ranbaxy Laboratories eventueel aan haar klanten had toegekend.
8. Bij de beoordeling van het beroep dat verzoekster in eerste aanleg tegen deze beslissing heeft ingesteld, heeft de Administratīvā rajona tiesa (administratieve districtsrechtbank, Letland) haar vordering tot nietigverklaring van de bestreden beslissing afgewezen. De Administratīvā apgabaltiesa (regionale administratieve rechtbank, Letland) wees het door verzoekster daartegen ingestelde hoger beroep eveneens af, onder meer op de volgende gronden:
- Wat de toepassing van artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek betreft:
 - 1) Artikel 29 van het douanewetboek is niet van toepassing op consignatieovereenkomsten.
 - 2) De in artikel 30, lid 2, onder a), van het douanewetboek vermelde methode is niet van toepassing aangezien de VID niet over alle nodige informatie beschikte.
 - 3) De VID beschikte evenmin over voldoende informatie om de douanewaarde van de betwiste goederen vast te stellen volgens artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek, aangezien voor de identificatie van „soortgelijke” geneesmiddelen tegelijkertijd meerdere voorwaarden moeten zijn vervuld: de producten moeten onderling verwisselbaar zijn, ze moeten een soortgelijke samenstelling hebben en de geneesmiddelen moeten tot dezelfde prijsklasse behoren.
 - 4) Bijgevolg is artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek van toepassing.
 - Wat de in artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening vastgestelde termijn van negentig dagen betreft, staat bijlage 23 van die verordening een soepele toepassing van die termijnbeperking toe.

- Aangezien ervan moet worden uitgegaan dat er sprake is van een korting wanneer op een bepaald tijdstip en onder bepaalde voorwaarden prijsverlagingen aan de klant worden toegekend ten opzichte van de prijslijsten van de waren, kunnen kortingen bij de vaststelling van de douanewaarde van de goederen uitsluitend in aanmerking worden meegenomen wanneer deze waarde wordt vastgesteld overeenkomstig artikel 29 van het douanewetboek.
9. Daarop heeft verzoekster in eerste aanleg tegen die uitspraak van de Administratīvā apgabaltiesa (regionale administratieve rechtbank) cassatieberoep ingesteld bij de verwijzende rechter.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

Toepassing van artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek (eerste prejudiciële vraag)

10. **Verzoekster in eerste aanleg** is van mening dat, indien de VID met betrekking tot haar situatie van oordeel is dat de in artikel 29 van het douanewetboek ter bepaling van de transactiewaarde vastgestelde methode niet kan worden toegepast is om de douanewaarde van de betwiste goederen te bepalen, deze dienst de nodige informatie had moeten verzamelen om de in artikel 30, lid 2, onder a) of b), van het douanewetboek vermelde methodes te gebruiken. De douanewaarde van de betwiste goederen kon worden bepaald volgens artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek: naargelang van de aard van de betwiste goederen (generieke geneesmiddelen) wordt voor elk van deze producten in hetzelfde land (in dit geval India) een soortgelijk generiek geneesmiddel vervaardigd dat op geen enkele wijze verschilt van het oorspronkelijke geneesmiddel, noch wat de werkzaamheid, noch wat de kwaliteit, noch wat de veiligheid ervan betreft, en dat bijgevolg in de handel uitwisselbaar is. Ook in het Valsts Zāļu aģentūrā (Nationaal Geneesmiddelenbureau, Letland) was informatie voorhanden over soortgelijke geneesmiddelen en hun producenten.
11. De **VID** stelt dat de douanewaarde van de betwiste goederen niet kon worden bepaald volgens artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek. Het was niet mogelijk om gebruik te maken van informatie over door andere producenten ingevoerde en verkochte geneesmiddelen aangezien de VID niet over de nodige kennis beschikte om te bepalen welke geneesmiddelen soortgelijke geneesmiddelen zijn. Bovendien is het belangrijk om bij de identificatie van soortgelijke goederen (geneesmiddelen) overeenkomstig artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek, niet alleen na te gaan of de vergeleken geneesmiddelen een soortgelijke samenstelling hebben, maar ook of de marktpositie van de producenten van de vergeleken geneesmiddelen vergelijkbaar is. De VID had daarover geen relevante informatie.

De termijn van negentig dagen van artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening bij toepassing van artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek (tweede en derde prejudiciële vraag)

12. **Verzoekster in eerste aanleg** is van mening dat indien de VID er niettemin op goede gronden voor zou hebben gekozen om de in artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek vermelde methode toe te passen om de douanewaarde van de betwiste goederen te bepalen, deze dienst gebruik had moeten maken van informatie over een wederverkoop van de betwiste goederen of goederen die identiek zijn aan de betwiste goederen op een datum zo dicht mogelijk bij de invoer van die goederen, en in ieder geval binnen de in artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening vastgestelde termijn van negentig dagen, die volgens haar in de context van artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek niet op soepele wijze kan worden toegepast, aangezien de in bijlage 23 bij die verordening vermelde flexibiliteit uitsluitend ziet op artikel 31, lid 1, van het douanewetboek. Bij het bepalen van de prijs per eenheid kon de VID zich niet baseren op de prijzen waartegen de betwiste goederen een of twee jaar na de invoer werden verkocht, aangezien gebruikmaking van die prijzen onevenredig is en niet strookt met de omstandigheden op de markt op het tijdstip waarop de betwiste goederen werden ingevoerd. De VID beschikte over informatie over transacties die waren verricht op het tijdstip van invoer van de betrokken goederen en die betrekking hadden op goederen van dezelfde klasse, ook al behoorden deze tot een andere (eerder ingevoerde) partij. Toen de VID vaststelde dat de betwiste goederen niet binnen negentig dagen na invoer waren verkocht, had hij zich bijgevolg moeten baseren op informatie over door verzoekster in eerste aanleg met identieke of soortgelijke goederen verrichte transacties.
13. De **VID** erkent dat hij bij de controle over informatie beschikte met betrekking tot zowel de verkooptransacties met de betwiste goederen als de verkooptransacties met eerder ingevoerde identieke goederen die reeds hadden plaatsgevonden toen verzoekster in eerste aanleg de betwiste goederen in Letland invoerde. Om te garanderen dat bij de vaststelling van de douanewaarde van de betwiste goederen gebruik werd gemaakt van dezelfde soort informatie, werd bij de correctie van de douanewaarde evenwel uitsluitend gebruikgemaakt van informatie over de verkoop van de betwiste goederen zelf. Volgens de VID moet bij de vaststelling van de douanewaarde van de betwiste goederen voorrang worden gegeven aan informatie over de wederverkoop van precies dezelfde goederen, ook als die heeft plaatsgevonden na het verstrijken van de termijn van negentig dagen na de invoer van de goederen, en niet aan informatie over een wederverkoop van identieke, weliswaar eerder ingevoerde goederen op een tijdstip dat dichterbij de invoer van de betwiste goederen ligt.
14. De **VID** merkt bovendien op dat de soepele toepassing (of niet-naleving) van de eerder genoemde termijn van negentig dagen gezien de omstandigheden gerechtvaardigd was gelet op de aard van de activiteiten van verzoekster in eerste aanleg. Aangezien de betwiste goederen (geneesmiddelen) lang na de invoer in de handel worden gebracht, bestrijken de transacties waarvan de belastingdienst de waarde moet bepalen een langere periode. Volgens de VID is het derhalve evenredig en gerechtvaardigd om de voormelde termijn van negentig dagen op soepele wijze toe te passen.

Inaanmerkingneming van kortingen (vierde prejudiciële vraag)

15. **Verzoekster in eerste aanleg** is van mening dat de kortingen in aanmerking moeten worden genomen aangezien de werkelijke verkoopprijs van de goederen bepalend is bij de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen. De prijs waartegen zij de betwiste goederen aan derden heeft verkocht, kwam tot stand doordat de door Ranbaxy Laboratories toegekende korting werd afgetrokken van de totaalprijs van de geneesmiddelen. Bovendien bestaat de door de VID toegepaste naheffing hoofdzakelijk uit de belasting over de toegevoegde waarde bij invoer. Indien geen rekening wordt gehouden met de prijs waartegen de goederen daadwerkelijk zijn verkocht, wordt deze belasting echter ook toegepast op een vergoeding die in werkelijkheid niet is ontvangen.
16. Voor de **VID** is het bij de vaststelling van de douanewaarde van de betwiste goederen niet nodig om ook de door Ranbaxy Laboratories aan haar klanten toegekende kortingen van de verkoopprijs af te trekken. De voor de transacties geldende kortingen kunnen stellig worden afgetrokken bij de vaststelling van de douanewaarde van de goederen overeenkomstig artikel 29 van het douanewetboek, aangezien een korting volgens artikel 29 van het douanewetboek en artikel 144 van de uitvoeringsverordening de werkelijk betaalde of te betalen prijs kan beïnvloeden op het tijdstip van vaststelling van de douanewaarde. Als de douanewaarde van de goederen evenwel overeenkomstig artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek wordt bepaald, kunnen de kortingen niet in aanmerking worden genomen. In de onderhavige zaak werd de douanewaarde van de goederen dan ook berekend op basis van de informatie waarover de belastingdienst beschikte. Het ging daarbij om de informatie die op de door de verkoper van de goederen opgestelde facturen vermeld stond als totale verkoopprijs van die goederen (zonder dat de kortingen in aanmerking werden genomen).

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

17. De verwijzende rechter herinnert er allereerst aan dat volgens vaste rechtspraak van het Hof het recht van de Europese Unie betreffende de vaststelling van de douanewaarde een billijk, uniform en neutraal systeem beoogt in te voeren dat het gebruik van willekeurige of fictieve douanewaarden uitsluit. De douanewaarde moet bijgevolg de werkelijke economische waarde van een ingevoerd goed weergeven en dus rekening houden met alle elementen van dat goed die een economische waarde vertegenwoordigen (arrest van 9 maart 2017, GE Healthcare, C-173/15, EU:C:2017:195, punt 30). De douanewetgeving van de Europese Unie dient derhalve aldus te worden uitgelegd en toegepast dat de werkelijke economische waarde van de ingevoerde goederen op het tijdstip van hun invoer zo nauwkeurig mogelijk kan worden bepaald.

Toepassing van artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek (eerste prejudiciële vraag)

18. De verwijzende rechter vraagt zich af hoe in het kader van het hoofdgeding volgens artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek moet worden bepaald welke door een andere persoon geproduceerde goederen soortgelijk zijn aan de betwiste goederen. Met name in gevallen waarin soortgelijke geneesmiddelen van andere producenten moeten worden gebruikt om de douanewaarde van de ingevoerde geneesmiddelen vast te stellen overeenkomstig artikel 151, lid 4, van de uitvoeringsverordening, bestaat onduidelijkheid over de wijze waarop moet worden bepaald welke geneesmiddelen soortgelijk zijn aan de ingevoerde geneesmiddelen.
19. Volgens de definitie van „soortgelijke goederen” in artikel 142, lid 1, onder d), van de uitvoeringsverordening is het van essentieel belang om rekening te houden met alle bestanddelen die de marktprijs van de vergelijkbare goederen in kwestie bepalen om vast te stellen of goederen soortgelijk zijn.
20. Enerzijds is het meer in het algemeen van belang om na te gaan of geneesmiddelen dezelfde (of een soortgelijke) werkzame stof bevatten in dezelfde (of een soortgelijke) hoeveelheid, teneinde vast te stellen of bepaalde geneesmiddelen soortgelijk (vergelijkbaar) zijn. Soortgelijke geneesmiddelen zijn dan ook geneesmiddelen die onderling vervangbaar zijn. Bovendien is de precieze samenstelling van het geneesmiddel (de aanwezigheid van specifieke werkzame stoffen in het geneesmiddel in een specifieke hoeveelheid) net een eigenschap die rechtstreeks de werkzaamheid van het geneesmiddel aangeeft. Voor de vaststelling dat geneesmiddelen van twee verschillende producenten vergelijkbaar zijn, is het dus belangrijk om met name de samenstelling van de vergeleken geneesmiddelen te kennen. Anderzijds kan de marktwaarde van de geneesmiddelen ook worden beïnvloed door de marktpositie van de producent van het geneesmiddel, bijvoorbeeld door de populariteit van het merk van de producent of de bekendheid van een specifiek geneesmiddel.
21. Bijgevolg dient voorrang te worden gegeven aan een vergelijking tussen geneesmiddelen van verschillende producenten, waarbij de geneesmiddelen een identieke samenstelling hebben en de geneesmiddelen zelf en hun producenten in een vergelijkbare marktpositie verkeren, teneinde te waarborgen dat de vaststelling van de douanewaarde wordt gebaseerd op gegevens over de verkoop van soortgelijke goederen die echter ook met voldoende nauwkeurigheid voor de daarmee vergelijkbare ingevoerde goederen kunnen worden gehanteerd.
22. Een dergelijke aanpak betekent echter dat geneesmiddelen van verschillende producenten alleen als soortgelijk zouden kunnen worden beschouwd als zij aan een aantal soms zeer specifieke voorwaarden voldoen. In tegenstelling tot andere soorten goederen waarbij bijvoorbeeld de reputatie van de betrokken producent relevant kan zijn om de kwaliteit van de goederen te bepalen, worden geneesmiddelen beschouwd als goederen waarvan de werkzaamheid, de werking en dus ook de erkenning op de markt hoofdzakelijk worden bepaald door de samenstelling. De populariteit van een geneesmiddel of de producent van dat geneesmiddel zou bovendien ook een bijzonder moeilijk toe te passen criterium

zijn, aangezien deze kan worden beïnvloed door een hele reeks omstandigheden die niet kunnen worden nagegaan, zoals de subjectieve mening van de aanbieder van medische diensten over de eigenschappen van een specifiek product. Indien zou worden aanvaard dat bij de beoordeling van de overeenstemming tussen geneesmiddelen van verschillende producenten ook de positie van het geneesmiddel of de producent ervan op de farmaceutische markt als essentieel moet worden beschouwd, zou het derhalve kunnen dat het in de praktijk niet mogelijk is om de douanewaarde van de ingevoerde geneesmiddelen vast te stellen volgens artikel 30, lid 2, onder b), van het douanewetboek en artikel 151, lid 4, van de uitvoeringsverordening.

23. Deze overwegingen liggen ten grondslag aan de eerste prejudiciële vraag.

De termijn van negentig dagen van artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening bij toepassing van artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek (tweede en derde prejudiciële vraag)

24. De verwijzende rechter geeft aan dat volgens de letterlijke bewoordingen van artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening bij de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen met toepassing van artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek alleen rekening mag worden gehouden met verkooptransacties die werden verricht binnen een termijn van negentig dagen na de invoer van de goederen. Hij vraagt zich af of er met betrekking tot de toepassing van deze termijn sprake is van enige flexibiliteit, en of er uitzonderlijke omstandigheden kunnen zijn waarin het mogelijk is om bij de vaststelling van de douanewaarde ook verkooptransacties met (dezelfde of andere, soortgelijke) ingevoerde goederen in aanmerking te nemen die meer dan negentig dagen na de invoer van de desbetreffende goederen hebben plaatsgevonden.
25. Op basis van zijn analyse van de in artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening vastgestelde tijdslimieten geeft de verwijzende rechter aan de indruk te hebben dat deze bepalingen moeten garanderen dat bij de vaststelling van de douanewaarde rekening wordt gehouden met de waarde van verkooptransacties die het tijdstip van invoer van de goederen waarvan de waarde moet worden bepaald, zo dicht mogelijk benaderen en uiterlijk negentig dagen na de invoer van die goederen hebben plaatsgevonden. Volgens de verwijzende rechter moet deze benadering aldus worden opgevat dat de methodes voor het bepalen van de douanewaarde ertoe strekken de werkelijke economische waarde van de ingevoerde goederen zo nauwkeurig mogelijk vast te stellen *op het tijdstip van de invoer ervan*.
26. Met betrekking tot de mogelijkheid om de termijn van negentig dagen soepel toe te passen (zoals vermeld in de aantekening in bijlage 23 bij de uitvoeringsverordening aangaande artikel 31, lid 1, van het douanewetboek), merkt de verwijzende rechter op dat die soepelheid gelet op de strekking van die aantekening („in de toepassing van die methoden zou in overeenstemming zijn met de doelstellingen en bepalingen van artikel 31, lid 1”) verwijst naar die

gevallen waarin de in artikel 31 van het douanewetboek vastgestelde methode wordt toegepast en dat de soepele toepassing van die termijnvoorwaarde uitzonderlijk dient te zijn. Hoewel bijlage 23 van de uitvoeringsverordening eveneens aantekeningen bevat voor de toepassing van artikel 30, lid 2, van het douanewetboek, is bovendien in geen van die aantekeningen sprake van een vereiste van „redelijke soepelheid”.

27. De verwijzende rechter vraagt zich af of de overeenkomstige toepassing van die soepelheid door de VID (die onder meer verkooptransacties met de betwiste goederen in aanmerking heeft genomen die een à twee jaar na de invoer van de goederen, en dus lang na het verstrijken van de termijn van negentig dagen plaatsvonden) toelaatbaar is en strookt met de doelstellingen van de in artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek neergelegde methode voor de vaststelling van de douanewaarde van goederen en met de algemene opzet van de douaneregeling van de Unie. In geval van een soepele toepassing is de termijn van negentig dagen immers nagenoeg zinloos. Hoe meer tijd er verstrijkt tussen de invoer van de goederen en de verkoop ervan, des te groter is bovendien de kans dat de waarde van de goederen bij invoer verschilt van de waarde bij verkoop. Dergelijke veranderingen kunnen zowel worden beïnvloed door schommelingen op een specifieke markt als door omstandigheden die de gehele economie treffen, zoals inflatie. Een dergelijke waardering van de transacties (die niet beperkt is in de tijd) kan er bijgevolg toe leiden dat bij de berekening van de douanerechten gegevens worden gebruikt die onvoldoende nauwkeurige informatie verschaffen over de reële marktwaarde van de ingevoerde goederen op het tijdstip van invoer ervan.
28. Gesteld dat afwijkingen van de betrokken termijn van negentig dagen worden aanvaard, dan wenst de verwijzende rechter te vernemen of, in omstandigheden zoals die in het hoofdgeding, al dan niet voorrang moet worden gegeven aan transacties met dezelfde (namelijk identieke) goederen die dichterbij het tijdstip van invoer van de te waarden goederen hebben plaatsgevonden, in plaats van aan verder afgelegen transacties die betrekking hebben op de eigenlijke ingevoerde goederen zelf (derde prejudiciële vraag).

Inaanmerkingneming van kortingen (vierde prejudiciële vraag)

29. De verwijzende rechter vraagt zich af of in de onderhavige zaak bij de vaststelling van de waarde van de ingevoerde goederen volgens artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek en artikel 152, lid 1, onder b), van de uitvoeringsverordening ook rekening moet worden gehouden met de kortingen (prijsverlagingen die aan de klanten op een specifiek tijdstip en onder bepaalde voorwaarden worden toegekend) die Ranbaxy Laboratories, als verkoopster van de betwiste goederen, aan haar afnemers, in hun hoedanigheid van kopers van die goederen, heeft verleend.
30. De verwijzende rechter merkt op dat artikel 30 van het douanewetboek volgens vaste rechtspraak van het Hof er in wezen toe strekt de douanewaarde vast te

stellen op basis van de prijs die in het algemeen voor de betrokken waar wordt gevraagd (arrest van 28 februari 2008, Carboni e derivati Srl (C-263/06, EU:C:2008:128). Bij de vaststelling van de douanewaarde van de ingevoerde goederen is het bijgevolg van essentieel belang om rekening te houden met die factoren aan de hand waarvan de werkelijke waarde van de ingevoerde goederen zo nauwkeurig mogelijk kan worden bepaald.

31. De verwijzende rechter wijst erop dat noch in artikel 30 van het douanewetboek, noch in de in de uitvoeringsverordening opgenomen uitvoeringsbepalingen van dat artikel rechtstreeks wordt verwezen naar het al dan niet in aanmerking nemen van kortingen. In artikel 29 van het douanewetboek en in de uitvoeringsbepalingen van dat artikel die in de artikelen 141 tot en met 149 van de uitvoeringsverordeningen zijn vastgesteld, zijn dergelijke verwijzingen echter evenmin terug te vinden, maar in dat laatste geval worden de kortingen in de regel in aanmerking genomen om de douanewaarde van de goederen vast te stellen. Volgens de verwijzende rechter is in de betrokken bepalingen geen rechtstreekse grond te vinden om een onderscheid te maken tussen deze twee gevallen wat de toepassing van kortingen betreft.
32. In het licht van de definitie van de douanewaarde in artikel 30, lid 2, onder c), van het douanewetboek („de waarde die berust op de prijs per eenheid *bij verkoop* in de Gemeenschap van de ingevoerde goederen of van ingevoerde identieke of soortgelijke goederen in de grootste totale hoeveelheid, aan niet met de verkopers verbonden personen”) is de verwijzende rechter van oordeel dat het van essentieel belang lijkt om in de mate van het mogelijke de werkelijke verkoopprijs per eenheid (economische waarde) te bepalen en dat het niet kan worden uitgesloten dat de verkoopprijs wordt beïnvloed door de toegepaste kortingen.
33. Volgens de verwijzende rechter kunnen er voor de korting die door de verkoper aan de koper van de goederen wordt toegekend verschillende redenen zijn en kan deze korting bijgevolg ook een verschillende impact hebben op de marktwaarde van de verkochte goederen. Enerzijds kunnen er gevallen zijn waarin de toegekende korting het onmogelijk maakt om een idee te krijgen van de werkelijke economische waarde van de goederen. Dat kan bijvoorbeeld het geval zijn als niet-verbonden ondernemingen die soortgelijke goederen in de Europese Unie invoeren, kortingen voor die producten verlenen wegens de band die tussen hen bestaat. In dat geval geeft de op de markt over de verkoopprijs van de goederen beschikbare informatie, waartoe inzonderheid ook de toegekende kortingen behoren, een ontoereikend accuraat beeld van de marktwaarde van de desbetreffende goederen, aangezien de toegekende korting niet kan worden beschouwd als een factor die specifiek verband houdt met die goederen. Anderzijds sluit het voorgaande niet uit dat er kortingen worden toegekend die geen verband houden met de commerciële betrekkingen tussen een bepaalde verkoper en een bepaalde koper maar die toe te schrijven zijn aan de aard of de kenmerken van – of de marktvrage naar – de verkochte goederen in kwestie. In dat geval kan de toegekende korting op zich een impact hebben op het resultaat

van de vaststelling van de (economische) marktwaarde van de ingevoerde goederen.